

polovici petnajstega veka, ko je huda kuga po slov. Stajaru zelo davila in se je češčenje sv. Barbare tudi po naših krajih zelo širiti začelo.

Tej kapelici je omenjeni grof Jurij Friderik Sauer oskrbel l. 1667, tri nove zvone v zahvalo, da je Bog po priprošnji sv. Barbare njega in njegove ljudi obvaroval kuge, ki je l. 1664 v Ptujski okolici precej hudo razsajala. Velikemu je dal napraviti sledeči napis:

„Barbara, non video, cur possis Barbara dici: Sed qui te genuit, barbarus ille fuit“.

Ovi zvonovi, ki so blizu 150 let hvalo blagodušnega grofa po Halozah oznanjevali, bili so početkom sedanjega veka preleteli.

Tudi sedanja, še dokaj lepa, le nekoliko prenizka cerkev sv. Barbare je lep spominek hvaležnosti, katerega je grof Jurij Friderik Sauer s soprogo svojo Marijo Barbaro v čast sv. Barbari postavil. Ne da se sicer na tanko določiti, kedaj da je bila ova cerkev postavljena, a toliko je gotovo, da se je to zgodilo po hudi kugi, ki je v letih 1680—1683 tudi po Halozah grozno davila (Dalje prih.)

C. kr. zavod za višjo vzgojo duhovnikov na Dunaji.

(Dalje.)

V. Leta 1852 postal je c. kr. dvorni župnik in peti glavni predstojnik temu zavodu Olomuški profesor bogoslovja dr. Janez Kutschker. Ko je obveljala pogodba, „konkordat“ imenovana, katero sta papež Pij IX. in naš svetli cesar Franc Jožef I. sv. cerkvi, kakor državi v blagor sklenila dne 18. avgusta l. 1855, spisal je c. kr. dvorni župnik Kutschker 5 debelih knjig o „zakonskem pravu sv. katoliške cerkve“. To cerkveno pravo je novega leta den 1857 tudi pri nas po vsem obveljalo, kakor od nekedaj velja povsodi, kjer se sv. kat. cerkev in njene postave spoštujejo in spolnjujejo. Leta 1857 pa je postal Kutschker c. kr. dvorni svetovalec v ministerstvu za bogočastje in poduk, l. 1862 pa pomožni škof Dunajski. Ko je l. 1876. umrl „oče“ že omenjenega „konkordata“, kardinal Rauscher na Dunaji, postal je tadanji pomožni škof Kutschker metropolit ali knezonadškof Dunajski. Drugo leto (1877) zboroval je od 30. aprila do 3. maja prvi shod avstrijskih katoličanov na Dunaji; knezo-nadškof Dunajski Janez Rudolf (Kutschker) bil mu je pokrovitelj. Zadnji den zborovanja poprijel je on dvakrat za besedo. O poludne govoril je o nujni potrebi, zopet vpeljati „versko šolo“, na večer, pri sklepu l. katoliškega shoda, hotel je pokazati, kako da je ves svet razdeljen v dva tabora, v katerih enem nahajajo se prijatelji, v drugem pa nasprotniki sv. cerkve. Prepričevalno je dokazoval, da nam je sv. dolžnost, pridružiti se družbi prijateljev sv. cerkve ter

ž njimi bojevati se za pravice sv. cerkve. Oba govora bila sta z velikim navdušenjem in odobravanjem vsprejeta. Kmalu po sklepu tega katol. shoda postal je Kutschker kardinal sv. rimske cerkve ter je umrl vže l. 1880 na Dunaji, 70 let star.

VI. Našim bogoslovcem enako dobro znan je šesti nadravnatelj v tem zavodu, bivši profesor dogmatike na Dunajski visoki šoli dr. Jovan Schwetz. Prav težko se je ločil od toliko mu priljubljenega doma, ko je postal leta 1876 prošt ali prepozit preslavnemu kapitolu metropolitnemu na Dunaji. Rojen l. 1803 šteje toraj vže nad 85 let.

VII. Sedanji sedmi glavni predstojnik temu ustavu je c. kr. dvorni župnik dr. Lavrencij Mayer, mož, ki ne šteje mnogo nad 60 let, a dosegel je od sv. Očeta, kakor od svetlega cesarja najodličnejša odlikovanja za raznovrstne zasluge svoje.

To leto čaka ga preimenitno pravilo pripravljati namreč na vreden prejem zakramenta sv. zakona najmlajšo hčer našega presvetlega cesarja, nadvojvodinjo Marijo Valerije in njenega svetlega ženina, nadvojvoda Franca Salvatorja.*) Prav tisti den, ko bi bili imeli na cesarskem dvoru z dvornim obedom pokrepčati na sv. biljo 1888 sklenjeno zaroko nadvojvodinje Marije Valerije, hiteli so c. kr. dvorni župnik dr. Mayer z Dunaja v Meyerling po zemeljske ostanke preminolega nevestinega edinega brata, nadvojvoda cesarjeviča Rudolfa. Kako jim je moralo srce krvaveti pri takem pretresljivem prizoru! Da sta veselje in žalost v človeškem življenju tako blizu drug drugega, celo na — cesarskem dvoru! (Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Savinjske doline. (Grozni udarec), kateri je zadel presvitlo cesarsko hišo našo, kateri je zadel celo avstrijsko ljudstvo; pretresel je tudi naše ljudstvo v Savinjski dolini. Že v sredo popoldne objavil je brzojav iz Dunaja to grozno nesrečo. In nihče je ni verjel. Kdo tudi! Saj je tako nepričakovano, tako nevedoma vse prišlo, da še dones, v petek, skoraj da ne moremo verjeti in eden ovega poprašujemo; prijatelj, je-li resnica? Jeli, da ne, oj reci, da ne! Oh pa le preveč je resnica; da bi ne bilo tako! Tukaj je vse poparjeno; vse ljudstvo neizrečeno žalostno. Videl sem može, da so jim

*) Po svojej materi je ta ženin v bližnji zlahti s „častiljivo“ Marijo Kristino, kraljico Sicilijansko, avakinjo našega pokojnega cesarja Ferdinanda Dobrotljivega, katera hode gotovo še svetnicam slovesno pristeta. Po svojem očetu pa izhaja ženin iz „hiše“ Velikih vojvodov Toskanskih, katero je ustanovil nadvojvoda Ferdinand, brat pokojnega cesarja Franca I., oziroma njuni dedec, cesar Franc Lotariški, soproj slovite cesarice Marije Terezije, oče cesarja Jožefa II. in njegovega brata cesarja Leopolda II.